

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 339/2542

นาย โภมินทร์ พิมพ์ จันท์ โจทก์ นาย วิทยา จันทวีศิริรัตน์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 337

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์และจำเลยทั้งเก้าต่างเป็นกรรมการสุขาภิบาลด้วยกัน แต่เดิมเมื่อปี 2536 สุขาภิบาลว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัดท.ให้ขุดลอกอ่างเก็บน้ำในเขตสุขาภิบาล ตกลงค่าจ้างเป็นเงิน 100,000 บาท แต่ยังไม่มีการจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวเพราะมีเงื่อนไขว่า ในปีต่อไปหากห้างหุ้นส่วนจำกัดท.ประมุลงานจากสุขาภิบาลได้ ห้างหุ้นส่วนจำกัดท. ก็จะไม่รับเงินจำนวน 100,000 บาท ตามที่ตกลงจ้าง ต่อมาปี 2537 ห้างหุ้นส่วนจำกัดท. ซึ่งมีโจทก์เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการได้รับการว่าจ้างในกรณีพิเศษจากนายอำเภอประธานคณะกรรมการสุขาภิบาล ให้ก่อสร้าง ถนน ห้างหุ้นส่วนจำกัดท. จึงไม่ได้รับงานทางคณะกรรมการสุขาภิบาลจะต้องจ่ายเงิน 100,000 บาทให้แก่ห้างหุ้นส่วนจำกัดท. การที่จำเลยทั้งเก้าเรียกร้องให้โจทก์จ่ายเงิน 100,000 บาท แก่ตน มิฉะนั้นโจทก์จะถูกร้องเรียนกล่าวหาต่อผู้ว่าราชการจังหวัดในเรื่องโจทก์ก่อสร้างถนนผิดไปจากสัญญา อันเป็นเหตุให้สัญญา ดังกล่าวระงับ และโจทก์ต้องถูกขับออกจากกรรมการสุขาภิบาลเมื่อปรากฏว่าโจทก์ต้องจ่ายเงินจำนวน 100,000 บาทให้จำเลยทั้งเก้าไปโดยกล่าวต่อการข่มขู่ของจำเลยทั้งเก้ายอมถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งเก้าใช้สิทธิโดยชอบ เพราะแม้ว่าโจทก์จะมีส่วนบกพร่องในการก่อสร้างถนนอันผิดไปจากสัญญาก็เป็นเรื่องของผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ว่ากล่าวส่วนจำเลยทั้งเก้าเป็นบุคคลภายนอกยอมไม่มีสิทธิสอดเข้าเกี่ยวข้องโดยหวังผลประโยชน์เป็นที่ตั้งการที่โจทก์ต้องจ่ายเงินให้จำเลยทั้งเก้าโดยกล่าวต่อการ ข่มขู่ดังกล่าว การกระทำของจำเลยทั้งเก้าจึงเป็น การข่มขืนใจโจทก์ให้ยอมให้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เชื้ญว่าจะทำอันตรายต่อชื่อเสียงของโจทก์ซึ่งครบถ้วนตามองค์ประกอบความผิดฐานกรรโชกแล้ว

คำพิพากษา

ขอให้ลงโทษขอให้ลงโทษจำเลยทั้งเก้าตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 337 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งเก้าให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่าจำเลยทั้งเก้ากระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ คดีได้ความว่าโจทก์และจำเลยทั้งเก้าต่างเป็นกรรมการสุขาภิบาลนาเอือดด้วยกันแต่เดิมเมื่อปี 2536 สุขาภิบาลนาเอือดว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัดท.ให้ขุดลอกอ่างเก็บน้ำในเขตสุขาภิบาล ตกลงค่าจ้างเป็นเงิน 100,000 บาท แต่ยังไม่มีการจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวเพราะมีเงื่อนไขว่าในปีต่อไปหากห้างหุ้นส่วนจำกัดท.ให้ขุดลอกอ่างเก็บน้ำในเขตสุขาภิบาลได้ ห้างหุ้นส่วนจำกัดท.ก็พิขผลประมุลงานจากสุขาภิบาลได้ ห้างหุ้นส่วนจำกัดท.ก็พิขผลก็จะไม่รับเงินจำนวน 100,000 บาท ตามที่ตกลงจ้าง ต่อมาปี 2537 ห้างหุ้นส่วนจำกัดท.วิไลพรศรีเมืองใหม่ ซึ่งมีโจทก์เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการได้รับการว่าจ้างในกรณีพิเศษจากนายอำเภอศรีเมืองใหม่ประธานคณะกรรมการสุขาภิบาลนาเอือด ให้ก่อสร้างถนนสายยุงทอง ห้างหุ้นส่วนจำกัดท.ก็พิขผลจึงไม่ได้รับงานทางคณะกรรมการสุขาภิบาลนาเอือด จะต้องจ่ายเงิน 100,000 บาทให้แก่ห้างหุ้นส่วนจำกัด

หุ้นที่พืชผลฝ่ายจำเลยขอให้โจทก์รับผิดชอบในเงินดังกล่าว เนื่องจากโจทก์เป็นผู้รับเหมา
งานก่อสร้างถนนสายยุทธองใต้ กรณีจึงมีเหตุผลเชื่อได้ว่าเป็นที่มาของคดีนี้ โจทก์อ้างตนเองเป็น
พยานเบิกความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุหลังจากเลิกประชุมคณะกรรมการสุขาภิบาลนาเอือด แล้ว
จำเลยทั้งเก้าร่วมกันข่มขู่โจทก์โดยจำเลยที่ 1 พูดว่า งานก่อสร้างถนนยุทธองจะนำไปให้ผู้รับเหมา
รายอื่น แต่โจทก์เป็นผู้รับเหมาเสียเองจะต้องนำเงินมาให้ 100,000 บาท โจทก์บอกว่างานนี้จ้างโดย
วิธีพิเศษจะนำไปให้ผู้รับเหมารายอื่นไม่ได้ จำเลยที่ 2 พูดว่า จะต้องนำเงินมาให้ 100,000 บาท
มิฉะนั้นจะร้องเรียนผู้ว่าราชการจังหวัด จำเลยที่ 3 พูดว่าจ้างโดยวิธีพิเศษอย่างไรก็ต้องนำเงิน
มาให้ 100,000 บาท จำเลยที่ 4 พูดว่า จะต้องนำเงินมาให้ 100,000 บาท มิฉะนั้นจะต้องถูกขับ
ออกจากการเป็นคณะกรรมการสุขาภิบาลจำเลยที่ 5 พูดว่าให้โจทก์ลดบทบาทในการรับเหมา
ก่อสร้าง เพื่อกรรมการอื่นจะได้เห็นใจ จำเลยที่ 6 พูดว่าเงิน 100,000 บาท ไม่มากมาย สำหรับโจทก์
จำเลยที่ 7 พูดว่า จะต้องนำเงินมาให้ 100,000 บาท เรื่องจะได้จบกันและจะได้ทำงานกันอย่างสบาย
จำเลยที่ 8 พูดว่าคิดดูให้ดี ถ้ามีการตรวจสอบงานกันจะต้องถูกระงับสัญญาการก่อสร้างและจำเลย
ที่ 9 พูดว่า จะต้องนำเงินมาให้จำนวน 100,000 บาท มิฉะนั้นจะต้องถูกร้องเรียนต่อ
ผู้ว่าราชการจังหวัดและถูกระงับสัญญาการก่อสร้างและจะถูกขับออกจากการสุขาภิบาลทั้ง
โจทก์เบิกความด้วยว่าต่อมาในเดือนเดียวกันฝ่ายจำเลยพูดย้ำเรื่องเงินจำนวน 100,000 บาท
ตามที่เรียกร้อง ปรากฏว่าโจทก์ได้จ่ายไป 2 ครั้งครั้งละ 50,000 บาท ด้วยความกลัว ซึ่งโจทก์ได้
อัดเทปบันทึกถ้อยคำเจรจาไว้ เห็นว่า พยานหลักฐานของโจทก์บ่งบอกชัดเจนว่าจำเลยทั้งเก้า
ร่วมกันเรียกร้องเงินจำนวน 100,000 บาท จากโจทก์ เนื่องจากโจทก์เป็นผู้รับเหมาส่งถนนสาย
ยุทธองจากสุขาภิบาลนาเอือด ได้ หากโจทก์ไม่ยอมจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวจะถูกร้องเรียนกล่าวหา
ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดและถูกระงับสัญญาสร้างถนน ทั้งจะต้องถูกขับออกจากการสุขาภิบาล
ด้วยซึ่งเมื่อพิจารณาพฤติการณ์แวดล้อมแล้ว พอแปลความหมายได้ว่าจำเลยทั้งเก้าเรียกร้องให้
โจทก์จ่ายเงิน 100,000 บาท แก่ตน มิฉะนั้นโจทก์จะถูกร้องเรียนกล่าวหาต่อผู้ว่าราชการจังหวัดใน
เรื่องโจทก์ก่อสร้างถนนยุทธองผิดไปจากสัญญา อันเป็นเหตุให้สัญญาดังกล่าวระงับและโจทก์ต้อง
ถูกขับออกจากการสุขาภิบาลเมื่อปรากฏว่าโจทก์ต้องจ่ายเงินจำนวน 100,000 บาท ให้จำเลย
ทั้งเก้าไปโดยกลัวต่อการข่มขู่ของจำเลยทั้งเก้าย่อมถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งเก้าใช้สิทธิโดยชอบ เพราะ
แม้ว่าโจทก์จะมีส่วนบกพร่องในการก่อสร้างถนนยุทธองอันผิดไปจากสัญญา ก็เป็นเรื่องของ
ผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้กล่าวหา จำเลยทั้งเก้าเป็นบุคคลภายนอกย่อมไม่มีสิทธิสอดเข้า
เกี่ยวข้องโดยหวังผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง การที่โจทก์ต้องจ่ายเงินให้จำเลยทั้งเก้าโดยกลัวต่อการข่มขู่
ดังกล่าว การกระทำของจำเลยทั้งเก้าจึงเป็นการข่มขู่โจทก์ให้ยอมให้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็น
ทรัพย์สินโดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชื่อเสียงของโจทก์ซึ่งครบถ้วนตามองค์ประกอบความผิด
ฐานกรรโชกแล้วจำเลยทั้งเก้าต้องมีความผิดตามฟ้อง ข้อต่อสู้ของจำเลยทั้งเก้าไม่พอฟังหักล้าง
พยานหลักฐานโจทก์ได้ พิพากษากลับ จำเลยทั้งเก้ามีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
337 วรรคหนึ่ง จำคุกจำเลยคนละ 1 ปี และปรับคนละ 5,000 บาท จำเลยทั้งเก้าเป็นกรรม
การสุขาภิบาล ไม่ปรากฏว่าเคยกระทำความผิดมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสแก่จำเลยทั้งเก้ากลับ
ตนเป็นพลเมืองดีต่อไปโทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษไว้มีกำหนดคนละ 2 ปี ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยทั้งเก้าไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

องค์คณะ

สุวัตร สุขเกษม · จรัญ หัตถกรรม · ชวลิต ธรรมภาณุ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/339/2542>